

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Η πρώτη περίοδος

Οι Αδελφοί Μανάκη: Ο Ιωάννης (1878–1954) και ο Μιλτιάδης (Μίλτος) (1882–1964) Μανάκης ή Μανάκιος είναι οι πρωτοπόροι κινηματογραφιστές στα Βαλκάνια. Γεννήθηκαν στην Αβδέλλα Γρεβενών. Οι αδελφοί Μανάκη ήταν Σλαβομακεδόνες, ενώ σύμφωνα με ελληνικές πηγές οι αδελφοί Μανάκη θεωρούνται Έλληνες βλάχικης καταγωγής. Σε αντίθεση με τον Μίλτο, ο οποίος έζησε στην Αβδέλλα της Πίνδου, ο Γιαννάκης φοίτησε στο γυμνάσιο του Μοναστηρίου για να πάρει το δίπλωμα του δασκάλου και του ζωγράφου. Το 1898 ο Γιαννάκης άνοιξε φωτογραφικό στούντιο στα Γιάννενα ενώ παράλληλα εργαζόταν ως καθηγητής καλλιγραφίας και ζωγραφικής σε σχολείο. Αργότερα ο Μίλτος με την βοήθεια του αδελφού του έγινε φωτογράφος και στη συνέχεια κινηματογραφιστής. Το 1905 αγόρασαν από το Λονδίνο μια κινηματογραφική μηχανή "Bioscop 300" και άρχισαν να κινηματογραφούν διάφορα θέματα καθημερινής ζωής. Έτσι το 1905 οι Μανάκηδες γύρισαν την πρώτη κινηματογραφική ταινία στα Βαλκάνια με πρωταγωνίστρια την γιαγιά τους κυρά-Λουκία Μανάκη η οποία **έγνεθε μαλλί και ύφαινε στον αργαλειό**. Το 1904 οι αδελφοί Μανάκη μετακόμισαν στο Μοναστήρι (σήμερα Μπίτολα) το οποίο την εποχή εκείνη ήταν κέντρο πολιτικών, οικονομικών και πολιτιστικών δραστηριοτήτων στα Βαλκάνια. Το 1906 μετά από πρόσκληση του βασιλιά της Ρουμανίας Καρόλου Ι, έλαβαν μέρος σε μια διεθνή φωτογραφική έκθεση στα Σινάια της Ρουμανίας όπου κέρδισαν το Χρυσό Μετάλλιο. Το 1911 έγιναν οι φωτογράφοι του Οθωμανού Σουλτάνου και το 1929 του Σέρβου Βασιλιά Αλέξανδρου Α΄ Καραγιώργεβιτς.

Τα θέματά τους περιελάμβαναν κυρίως καθημερινές ασχολίες, αλλά και αγωνιστές (από την Ελληνο-Βουλγαρο-Οθωμανική διαπάλη στη Μακεδονία, έως τους Βαλκανικούς Πολέμους και τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο). Κινηματογράφησαν επίσης γεγονότα όπως η επανάσταση των Νεότουρκων (1908), και η επίσκεψη του Σουλτάνου Μεχμέτ Ε΄ στο Μοναστήρι. Από το 1921, διατηρούσαν κινηματογράφο, στην πόλη του Μοναστηρίου, που όμως το 1939 κήκε σε πυρκαγιά. Το 1941 ο Μιλτιάδης μετεγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη. Λίγο πριν τον θάνατό του, ο Μίλτος χάρισε όλες τις φωτογραφίες του στο Κρατικό Αρχείο της Βόρειας Μακεδονίας. Το Αρχείο έλαβε 17.854 φωτογραφίες και 2.000 μέτρα κινηματογραφικού φιλμ, το οποίο σήμερα βρίσκεται στα Σκόπια. Ένα μικρό αρχείο, διαθέτει και το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών.

Η ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου αρχίζει το 1906, όταν η Επιτροπή των Ολυμπιακών Αγώνων αποφάσισε να αποκτήσει μια φωτογραφική μηχανή με σκοπό την καταγραφή των αγωνισμάτων της διοργάνωσης. Στόχος της η διαφήμιση των αγώνων και η αποκόμιση εσόδων από τις προβολές της ταινίας στο εξωτερικό. Επρόκειτο για ταινία γυρισμένη με απλά τεχνικά μέσα. Ένα χρόνο αργότερα, το (1907) έγινε μια ακόμη ταινία του είδους αυτού που παρουσίαζε τον **εορτασμό της ελληνικής Εθνικής επετείου**.

Το 1911 ο Κώστας Μπαχατώρης, παρουσίασε στην οθόνη, το **κωμειδύλλιο Γκόλφω**, που γνώρισε στο θέατρο μεγάλη επιτυχία. Διαρκούσε δηλαδή περίπου μία ώρα και δέκα λεπτά, και γυρίστηκε σ' ένα φωτογραφικό στούντιο. Η ταινία είχε πολλά ελαττώματα και λάθη αλλά ο κόσμος την υποδέχθηκε με ενθουσιασμό, πράγμα το οποίο παρακίνησε πολλούς να μιμηθούν τον Μπαχατώρη.

Το 1912 ιδρύθηκε η πρώτη κινηματογραφική εταιρία, η **Αθηνά Φιλμ και η πρώτη της ταινία ήταν ένα μικρό ντοκιμαντέρ γύρω από τη ζωή των νεαρών Ελλήνων πριγκίπων**. Ύστερα από αυτό

γυρίστηκε μία άλλη ταινία μήκους χιλίων μέτρων με τίτλο **Η τύχη της Μαρούλας**, που αποτελούσε την πρώτη ελληνική ταινία με αξιώσεις στοιχειώδους καλλιτεχνικού και τεχνικού επιπέδου.

Το 1916 ιδρύθηκε μία δεύτερη κινηματογραφική εταιρία, η Άστυ Φιλμς, που τον ίδιο χρόνο παρουσίασε την κωμωδία με τίτλο **Η προίκα της Αννούλας**.

Ακολούθησαν τα χρόνια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, που σταμάτησαν μέχρι το 1920 την εξέλιξη του ελληνικού κινηματογράφου. Στην ίδια περίοδο έγιναν και ορισμένα πολεμικά ντοκιμαντέρ. Στα μικρά αυτά φιλμ, που αποτελούν και τα μόνα κινηματογραφικά ντοκουμέντα που έχουμε από το Μικρασιατικό Πόλεμο.

Ηχητικός κινηματογράφος

Το 1930 η Νταγκ Φιλμς παρουσίασε μια νέα σειρά από ταινίες, που τα σενάρια τους έγραψαν γνωστοί συγγραφείς και ο πρωταγωνιστής τους είχαν επιλεγεί από τους καλύτερους ηθοποιούς του Βασιλικού θεάτρου. Την περίοδο αυτή η Νταγκ Φιλμς παρουσίασε την οπερέτα **Οι απάχηδες των Αθηνών**.

Η πρώτη ελληνική κινηματογραφική παραγωγή στο σύνολό της μιμείται τότε τα γαλλικά και τότε τα αμερικανικά πρότυπα. Η εξήγηση του φαινομένου αυτού δεν είναι δύσκολη. Μερικές ελληνικές ταινίες της πρώτης αυτής περιόδου είχαν γυρισθεί στην Αίγυπτο, είτε με ελληνοαιγυπτιακή συνεργασία. **Η πρώτη περίοδος του ελληνικού κινηματογράφου, που καθορίζεται χρονολογικά από το 1906 ως το 1940, χαρακτηρίζεται από τη φιλότιμη αλλά σε χαμηλό επίπεδο δραστηριότητα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, την ανυπαρξία ειδικευμένων τεχνικών και καλλιτεχνών, την αδιαφορία του κράτους και την προχειρότητα των μηχανικών μέσων.** Υπήρξαν αρκετοί ηθοποιοί που συνέδεσαν το όνομά τους με τον κινηματογράφο, αν και φυσικά δεν έπαυσαν ποτέ να ανήκουν στο θέατρο.

Η μεταπολεμική περίοδος

Αξιοσημείωτη είναι η ίδρυση της **Φίνος Φιλμς** (1942) που κατόρθωσε να παρουσιάσει αξιόλογη δουλειά. Μετά την απελευθέρωση, η κινηματογραφική παραγωγή ανεβαίνει. Οι εταιρείες παραγωγής γίνονται συνεχώς περισσότερες.

Οι Έλληνες σκηνοθέτες

Ο **Γιώργος Τζαβέλλας**, ένας πρωτοπόρος σκηνοθέτης, γύρισε την **Κάλπικη Λίρα**, ταινία αποτελούμενη από τέσσερα **σκετς**. Το **σπονδυλωτό** αυτό κινηματογραφικό είδος είναι κάτι καινούριο και όχι πολύ αρεστό στο ελληνικό κοινό. Και όμως η **Κάλπικη λίρα** όπου παίχτηκε σημείωσε καταπληκτική επιτυχία. Είναι η ιστορία μιας κάλπικης λίρας, που την κατασκεύασε ένας αγαθός, στο βάθος, ανθρωπάκος, που συνέρχεται γρήγορα από το **πάθος της απληστίας** και του παράνομου κέρδους και απαλλάσσεται από τις πονηρές του επιθυμίες για το κάλπικο κατασκευάσμα του. Η Κάλπικη λίρα συνεχίζει ωστόσο τη σταδιοδρομία της και περνά από χέρι σε χέρι, διαγράφοντας και υπογραμμίζοντας καταστάσεις και ανθρώπινους χαρακτήρες, αρχίζοντας από τη σάτιρα για να καταλήξει στο δράμα.

Άλλος αξιόλογος σκηνοθέτης του ελληνικού κινηματογράφου υπήρξε ο θεατρικός συγγραφέας **Αλέκος Σακελλάριος**. Οι σημαντικότερες ταινίες του θεωρούνται: **Παπούτσι από τον τόπο σου**

(1946) και το *Οι Γερμανοί ξανάρχονται* (1948). Στις ταινίες του *Το ξύλο βγήκε από τον Παράδεισο*, *Η Αλίκη στο ναυτικό* και *Η κόρη μου η σοσιαλίστρια* πρωταγωνιστούσαν η Αλίκη Βουγιουκλάκη και ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ.

Σημαντικές ταινίες έδωσε στον ελληνικό κινηματογράφο και ο **Μιχάλης Κακογιάννης**, από τη *Στέλλα* ως τον *Αλέξη Ζορμπά*. Από το 1956 μέχρι το 1966 γύρισε ταινίες με θέματα πολύ διαφορετικά μεταξύ τους. Μία πολύ αξιόλογη προσφορά του είναι ότι κατόρθωσε με σύγχρονη αίσθηση να μεταφέρει στην οθόνη την Ηλέκτρα, που βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ των Καννών.

Σημαντικός σκηνοθέτης για τον ελληνικό κινηματογράφο ήταν και ο **Βασίλης Γεωργιάδης** του οποίου οι ταινίες *Τα κόκκινα φανάρια* (1963) και *Το χρώμα βάφτηκε κόκκινο* (1965) γνώρισαν παγκόσμια επιτυχία και προτάθηκαν για Όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας, ενώ το *Κορίτσια στον ήλιο* (1968) προτάθηκε για χρυσή σφαίρα. Αποτέλεσε τον μοναδικό Έλληνα σκηνοθέτη μετά τον Μιχάλη Κακογιάννη που προτάθηκε ποτέ για βραβείο Όσκαρ, λαμβάνοντας έτσι διεθνή αναγνώριση. Ο Γεωργιάδης υπέγραψε επίσης τη σκηνοθεσία της τηλεοπτικής μεταφοράς του μυθιστορήματος *Ο Χριστός ξανασταυρώνεται* που προβλήθηκε από την ελληνική τηλεόραση το 1975.

Πρέπει να αναφερθεί ακόμη και η εργασία μερικών άλλων αξιόλογων σκηνοθετών. Για παράδειγμα ο **Γιώργος Σκαλενάκης**, σκηνοθέτης από την Αίγυπτο με σπουδές στη φημισμένη Κινηματογραφική Σχολή της Πράγας FAMU γύρισε τις ταινίες *Διπλοπενιές*, *Ντάμα σπαθί*, *Επιχείρηση Απόλλων* και *Ιμπεριάλε*.

Η μουσική των ταινιών

Στις φροντισμένες ελληνικές ταινίες, η μουσική επένδυση ανατίθεται σε δόκιμους συνθέτες. Τέτοιοι συνθέτες αναδείχθηκαν πολλοί και καλοί στον ελληνικό κινηματογράφο. **Ο Μάνος Χατζηδάκις**, με παγκόσμια αναγνώριση, ο Σταύρος Ξαρχάκος, ο Χρήστος Λεοντής, ο Διονύσης Σαββόπουλος, ο Νίκος Πορτοκάλογλου κ.ά.

Οι Έλληνες ηθοποιοί

Οι ηθοποιοί της εγχώριας κινηματογραφικής παραγωγής κατά τη δεκαετία του '60 είναι πάρα πολλοί. Π.χ. ο Γιώργος Φούντας, ο Αλέκος Αλεξανδράκης, ο Λάμπρος Κωνσταντάρας, ο Δημήτρης Χορν, ο Πέτρος Φυσσούν, ο Νίκος Κούρκουλος, και ο θαυμάσιος Μάνος Κατράκης που ήταν μεγάλο κεφάλαιο για τον ελληνικό κινηματογράφο. Εξάλλου, η Αλίκη Βουγιουκλάκη αποτέλεσε μάλλον τη σημαντικότερη σταρ της ελληνικής οθόνης. Εξίσου γνωστή στον κινηματογράφο ήταν και η Τζένη Καρέζη. Η μετριότητα όμως του ελληνικού κινηματογράφου δεν κατόρθωσε να αναδείξει όλα τα προσόντα τους.

Ο τομέας των κωμικών ηθοποιών δεν υστέρησε. Από τους πρωταγωνιστές του θεάτρου διακρίθηκαν οι Νίκος Σταυρίδης, Βασίλης Αυλωνίτης και ο Μίμης Φωτόπουλος που είχαν άνετη κίνηση και πολλή φωτογένεια. Ο Ντίνος Ηλιόπουλος έδωσε σημαντικές ταινίες όχι μόνο στο χώρο της κωμωδίας. Ο Κώστας Χατζηχρήστος προσπάθησε με σειρά ταινιών του να καλλιεργήσει έναν ωραίο λαϊκό τύπο. Όπως και οι Κώστας Βουτσάς, Θανάσης Βέγγος, ο Γιάννης Γκιωνάκης, κλπ. Όλοι αυτοί είναι κινηματογραφικοί ηθοποιοί με ταλέντο που η προχειρότητα καταστρέφει την απόδοσή τους.

Νέος ελληνικός κινηματογράφος

Από το 1970 εμφανίστηκαν οι πρώτες ταινίες που εντάσσονται στον Νέο Ελληνικό Κινηματογράφο, ο οποίος γενικά χαρακτηρίζεται από την έμφαση στην καλλιτεχνική πτυχή των ταινιών και το πολιτικό περιεχόμενο. Παρά τη **λογοκρισία**, οι σκηνοθέτες του ρεύματος αυτού κατάφεραν να θίξουν θέματα όπως ο Εμφύλιος Πόλεμος και η πολιτική καταπίεση. Το 1970 προβλήθηκε η *Αναπαράσταση* (1970), η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Διακρίθηκε στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου και σηματοδότησε την έναρξη του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου. Η *Ευδοκία* (1971) του Αλέξη Δαμιανού είναι επίσης μια από τις σημαντικότερες ταινίες του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου και συγκαταλέγεται στις κορυφαίες του ελληνικού σινεμά γενικώς.

Οι προαναφερθείσες ταινίες, μαζί με τις *Μέρες του '36* (1972) του Αγγελόπουλου, *Το προξενιό της Άννας* (1972) του Παντελή Βούλγαρη, αποτέλεσαν κλασσικές ταινίες για τη νέα πραγματικότητα του ελληνικού κινηματογράφου. Ο ενθουσιασμός του κοινού οφειλόταν και στο γεγονός ότι οι νέοι αυτοί σκηνοθέτες ερευνούσαν σημαντικά ζητήματα, αντιμετωπίζοντας παράλληλα τη λογοκρισία της δικτατορίας. Από αισθητικής άποψης, εισήγαγαν νέες γωνίες λήψης, μείωσαν τη συμμετοχή της μουσικής, μετέφεραν τα γυρίσματα σε εξωτερικούς χώρους, ενώ παράλληλα απεικόνισαν πιο σύνθετους χαρακτήρες.

Μεταπολίτευση

Η Μεταπολίτευση έφερε ριζικές αλλαγές στο σύνολο της κοινωνίας και αυτό είχε άμεσο αντίκτυπο στην πολιτιστική ζωή της χώρας. Στο χώρο του κινηματογράφου, το **Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου**, που είχε ιδρυθεί το 1970, πέρασε στη **δικαιοδοσία** του υπουργείου Πολιτισμού και άρχισε να παίζει μεγαλύτερο ρόλο στη χρηματοδότηση των ταινιών. Ταυτόχρονα, η αυξανόμενη διείσδυση της τηλεόρασης στα νοικοκυριά άλλαξε τις ψυχαγωγικές συνήθειες του πληθυσμού, με συνέπεια να μειωθούν δραματικά οι αίθουσες προβολής. Αυτά τα δύο γεγονότα αποδυνάμωσαν μερικώς το καλλιτεχνικό σινεμά της εποχής, που ωστόσο επικράτησε στην εγχώρια σκηνή.

Ο *Θίασος* (1975), που διακρίθηκε σε αρκετά διεθνή φεστιβάλ, αποτελεί μια από τις πλέον φημισμένες ταινίες του ελληνικού σινεμά και καθιέρωσε τον Θόδωρο Αγγελόπουλο ως έναν σκηνοθέτη παγκοσμίου φήμης. Ο *Άνθρωπος με το γαρύφαλλο* (1980) του Νίκου Τζήμα είναι αφιερωμένη στη ζωή και τη δράση του κομμουνιστή Νίκου Μπελογιάννη και παραμένει, παράλληλα με τη σεξοκωμωδία *Λούφα και Παραλλαγή*, η ταινία με τις περισσότερες πωλήσεις στην Ελλάδα.

Προοδευτικά, ο ελληνικός κινηματογράφος γινόταν ολοένα και πιο εσωστρεφής. Ειδικά μετά το 1981, όταν εκλέχθηκε η σοσιαλιστική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, δινόταν **υπεβολική έμφαση** στην καλλιτεχνική πλευρά των ταινιών και ο εμπορικός κινηματογράφος σχεδόν εξεφανίστηκε. Ωστόσο, ορισμένες σημαντικές ταινίες προβλήθηκαν αυτή την περίοδο, όπως το *Ρεμπέτικο* (1983) του Κώστα Φέρρη ή *Ταξίδι στα Κύθηρα* (1984) του Θόδωρου Αγγελόπουλου.

Η **εσωστρέφεια** των Ελλήνων σκηνοθετών έκανε τις ταινίες αδιάφορες προς το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού. Αυτή η τάση είχε ως συνέπεια τη μεγάλη μείωση της προσέλευσης του κοινού στις κινηματογραφικές αίθουσες: από τα μέσα της δεκαετίας του 1970 μέχρι το 1980 είχαν απολέσει το 50% των θεατών. Ο αριθμός των ταινιών, που πλέον χρηματοδοτούνταν αποκλειστικά από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, επίσης μειωνόταν ραγδαία, με μόλις 20 ταινίες να προβάλλονται το 1989. Ο κύκλος του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου έκλεισε το 1985 με την ταινία *Πέτρινα χρόνια* του Παντελή Βούλγαρη. Γενικά, ο πολιτικός κινηματογράφος, που κούρασε το κοινό, είχε εκλείψει μέχρι το 1985, δίνοντας τη θέση του σε ταινίες με κοινωνικό περιεχόμενο. Ωστόσο, η άνοδος των ταινιών σε βιντεοκασέτες την περίοδο αυτή είχε ως συνέπεια την επιμήκυνση της απουσίας του κοινού από τους κινηματογράφους.

Η μεταβατική περίοδος 1990-2008

Το διάστημα μεταξύ 1990 και 1994 χαρακτηρίζεται από έντονες αλλαγές κοινωνικοπολιτικές αλλαγές. Η βιομηχανία του κινηματογράφου είχε σχεδόν καταρρεύσει, με το Ελληνικό Κέντρο

Κινηματογράφου να είναι σχεδόν ο αποκλειστικός χρηματοδότης. Η παραγωγή συνέχισε την καθοδική της πορεία και το 1991 βγήκαν μόλις 14 μεγάλου μήκους ταινίες, από τις οποίες ξεχωρίζει *Το Μετέωρο βήμα του πελαργού* του Θόδωρου Αγγελόπουλου.

Το 1995 αποτέλεσε έτος-ορόσημο για το ελληνικό σινεμά, λόγω της ταινίας *Το βλέμμα του Οδυσσέα* του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Λίγα χρόνια αργότερα, η βράβευση του Αγγελόπουλου με τον Χρυσό Φοίνικα για το *Μία αιωνιότητα και μία μέρα* (1998) αποτέλεσε επίσης ένα καθοριστικό γεγονός για τον σύγχρονο ελληνικό κινηματογράφο.

Η πτώση του κομμουνισμού, η μεγάλη εισροή μεταναστών από το πρώην Ανατολικό Μπλοκ και οι μεταβολές στη δημογραφία της χώρας είχαν ολοένα και μεγαλύτερη επίδραση στον ελληνικό κινηματογράφο. Ως εκ τούτου, το ενδιαφέρον μετατοπίστηκε από τη διερεύνηση της νεοελληνικής ιστορίας σε μια πλατιά θεματολογία (μετανάστευση, ΛΟΑΤ κ.ά.), η οποία αποτυπώθηκε με ρεαλισμό από πολλούς νέους σκηνοθέτες. Η χρηματοδότηση γινόταν συχνά από τηλεοπτικά κανάλια και η έλευση των multiplex κινηματογράφων είχε ως αποτέλεσμα την κατακόρυφη αύξηση των εισπράξεων των δημοφιλέστερων ταινιών. Παράλληλα, σημειώθηκε ανανέωση της κωμωδίας. Το *Βαλκανιζατέρ* (1997) του Σωτήρη Γκορίτσα, ένα εύστοχο σχόλιο πάνω στη νεοελληνική πραγματικότητα, ήταν και η πρώτη σύγχρονη ελληνική ταινία που έφτασε σε εξαψήφιο νούμερο εισιτηρίων (περίπου 180.000), ενώ *Η εαρινή σύναξις των αγροφυλάκων* (1999) του Δήμου Αβδελιώτη βραβεύθηκε στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου.

Ένα πιο εμπορικό είδος κωμωδίας είναι αυτό που συνδέεται με το *Safe Sex* (1999), που αναφέρονται στο θέμα της σεξουαλικότητας με έναν άγνωστο για την εποχή τρόπο. Μάλιστα, το *Safe Sex* υπήρξε μια πρωτοφανής εισπρακτική επιτυχία, καθώς έφτασε το 1,5 εκατομμύριο εισιτήρια.

Σταδιακά, και οι δραματικές ταινίες έφερναν περισσότερο κόσμο στους κινηματογράφους. Το 2003, η *Πολίτικη Κουζίνα* του Τάσου Μπουλμέτη έσπασε κάθε ρεκόρ, αγγίζοντας το 1,6 εκατομμύριο εισιτήρια, και αποτελεί μέχρι σήμερα την πιο επικερδή ταινία του ελληνικού σινεμά. Πλέον, αρκετές επιτυχημένες ταινίες, όπως οι *Νύφες* (2004) του Παντελή Βούλγαρη και το *Ελ Γκρέκο* (2007) του Γιάννη Σμαραγδή, ήταν συμπαραγωγές με ξένες εταιρείες, αλλά και με τηλεοπτικά κανάλια.

Το σινεμά της κρίσης (2009-σήμερα)

Στα πρώτα χρόνια της οικονομικής κρίσης, οι εισπράξεις ήταν αρκετά υψηλές, με ταινίες όπως οι *Νήσος* (2009) του Χρήστου Δήμα, *Ψυχή Βαθιά* (2009) του Παντελή Βούλγαρη και *I Love Karditsa* (2010) του Στράτου Μαρκίδη. Μάλιστα, σε αρκετές περιπτώσεις, οι ελληνικές ταινίες ξεπερνούσαν σε εισπράξεις μεγάλες παραγωγές του εξωτερικού. Άλλες σημαντικές επιτυχίες της δεκαετίας είναι *Το τανγκό των Χριστουγέννων* (2011), *Μικρά Αγγλία* (2013) του Παντελή Βούλγαρη, *1968* (2018) του Τάσου Μπουλμέτη και *Ευτυχία* (2019) του Άγγελου Φραντζή.

Το 2009 προβλήθηκε ο *Κυνοδόντας* του Γιώργου Λάνθιμου. Είχε μεγάλη επιτυχία σε παγκόσμιο επίπεδο, καθώς μεταξύ άλλων βραβεύτηκε στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Καννών και ήταν υποψήφιο για Όσκαρ Καλύτερης Ξενόγλωσσης Ταινίας. Η επόμενη ταινία του Τα έργα του Λάνθιμου δημιούργησαν ένα σύνολο που πολλοί ξένοι κριτικοί ονόμασαν Greek Weird Wave. Με κοινά στοιχεία την **εμμονή στη βία, συχνά με ακατάληπτους διαλόγους και αφύσικες ερμηνείες**, το συγκεκριμένο ρεύμα επικρατεί στον τομέα της σύγχρονης ελληνικής κινηματογραφίας.